

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Υπάρχουν μεταλλεία σακουνιού ;

Μάλιστα ! Υπάρχουν σε διάφορα μέρη της Νοτίου Αμερικής μεταλλεία απ' τα οποία βγάζουν σακουίνι. Ένα απ' αυτά βρίσκεται στη Νεβάδα κοντά στη Κεντρική Σιδηροδρομική γραμμή. Δείγμα... ορυκτού σάπωνος εξέθεσαν τελευταία στην έκθεση του Σικάγου και έκίνησε το ενδιαφέρον των επισκεπτών. Τόφσικιο αυτό σακουίνι κάνει τη δουλειά του θάψασις, όπως και το τεχνικό, είναι χρώματος μπλέ, κι' εξάγεται σε μεγάλα κομμάτια. Σακουίνι εξάγουν και τα μεταλλεία της Άσκραφ, στην Άγγλική Κολομβία. Επίσης σ' αυτό το μέρος υπάρχει μια λίμνη της οποίας ο πυθμένας δεν είναι τίποτε άλλο παρά... σακουίνι, το οποίο όταν στερεοποιηθή ανεβαίνει πάνω στην επιφάνεια του νερού κι' επιπλέει σε κομμάτια, όπως ο πάγος. Το είδος αυτό του σακουνιού που παράγει ή αναφερθείσα λίμνη, προέρχεται απ' την χημική επίδραση του νερού της, το οποίο περιέχει βορικό και σόδα. Ένα άλλο μεταλλείο σακουνιού ανακαλύφθη πρόσφατως στην Ντάκοτα, των Ήνωμένων Πολιτειών. Εκτός απ' τα μεταλλεία, υπάρχουν και άνθη... τα οποία παράγουν σακουίνι καθώς και τα φύλλα μερικών δένδρων της Αφρικής.

Ποιά έκρηξη είχε εκείνη που ακούστηκε μακρύτερα ;

Η έκρηξη του Ήφαιστείου της Κρακατά, στη Σουβόα. Η τρομερή αυτή έκρηξη ακούστηκε σε απόσταση 2.000 μιλίων. Το σεισμικό κύμα που προεξήθησε κατά την έκρηξη του Ήφαιστείου έστοιχε για ζώνη 35.600 ανθρώπων, και συνελθόντες σχεδόν όλων την γην.

Τραστία ήταν επίσης και η έκρηξη της Νέας Υόρκης, η οποία προήλθε από ένα μεγάλο φουρνέλλο 150 τόννων μαρμούρης. Διά της έκρηξης αυτής προσπαθήσαν να μετακινήσουν ένα πελώριον βράχον πλησίον στο Χέλ Γκρέιτ. Η έκρηξη ακούστηκε σε απόσταση 183 μιλίων. Επίσης μακρὰ ακούστηκε και η έκρηξη του ναυστάθμου της Τουλάνας τον Μάρτιο του 1899. Η έκρηξη αυτή ακούστηκε στη Βερμίνγλια, 100 μίλλια δηλαδή μακρὰ! Η έκρηξη των Χημικών εργαστηρίων της Άγιος Έλένης στο Λονδίνο, που συνέβη τον Μάϊον του 1899, ακούστηκε σε απόσταση 24 μιλίων. Τελευταία μεγάλη έκρηξη ήταν που έγινε στη Γαλλία, όταν έκαναν ένα επιστημονικό πείραμα για τη μεταβίβαση του ήχου. Η έκρηξη αυτή ακούστηκε σε απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων.

Πότε, κατά την διάρκεια του εικοσιτετραώρου, το σώμα του ανθρώπου είναι βαρύτερο και πότε ελαφρύτερο ;

Σύμφωνα με της παρατηρήσεις που έκανε ο Μίστερ W. W. Ουαγκσάτ, το βάρος του σώματος του ανθρώπου, κατά τη διάρκεια του εικοσιτετραώρου ποικίλλει ! Στις 9 το πρωί π. χ. προτού πάρη κανείς το πρόγευμά του, το σώμα είναι κατά 1 1/2 οκά ελαφρύτερο. Στις 10 το βράδυ μετά το δείπνο είναι βαρύτερο κατά 160 δράμια. Στις 12 το μεσημέρι, προτού να φάμε, είναι ελαφρότερο κατά 75 δράμια. Στη μία μετά το φαί είναι βαρύτερο κατά 160 δράμια. Στις 5 το απόγευμα, πριν πάρομε το πρωδεύπνο, το σώμα είναι ελαφρότερο κατά 100 δράμια. Στις 6 1/2, μετά το πρόδεύπνο είναι βαρύτερο κατά 350 δράμια.

Μικροὺν ἢ μέλιττις νὰ μεταφέρουν μέλι βαρύτερο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός των ;

Μποροῦν ! Αυτό τουλάχιστον απέδειξαν αἱ δοκιμαί που έγιναν σχετικῶς. Απεδείχθη δηλαδή ὅτι ἡ μέλιττις μποροῦν μετὰ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία νὰ μεταφέρουν μέλι, πτωχότερα ἀπὸ ἕνα μέρος σὲ ἄλλο, ὅσα τρεῖς φορές βαρύτερα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος των. Τὸ πείραμα ἐγένετο μετὰ τὸν ἑξῆς τρόπο : Ἐπίσασαν μιὰ μέλιττις πού γύριζε φορτωμένη μετὰ τὸ μέλι της στὴ κυψέλη, κι' ἀφού τὴν κλείσανε μέσα σ' ἕνα κουτίκι τῆς ζύγισης μετὰ προσοχῆ, ὅπως τὸ φορτίο της, καὶ βρήκαν ὅτι ἦταν 13 φορές ελαφρότερη ἀπὸ τὸ φορτίο της!.

Ποιά λέσχη εἶνε ἐκείνη πού τὰ μέλη της παντρεύονται μόνο φτωχὰ κορίτσια ;

Η λέσχη τῶν «Εὐγενῶν χειρονομῶν» τῆς Βιέννης. Τὰ μέλη τῆς λέσχης αὐτῆς πού ἀποτελοῦνται μόνο ἀπὸ πλούσιους, ἔχουν ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση νὰ παντρεύονται μόνο φτωχὰ κορίτσια. Ἄν κανένα μέλος παραβῆ τὴν ὑποχρέωσίν του αὐτῆ, τότε πληρώνει στὴ λέσχη 400 λίρας πρόστιμο, μετὰ τῆς ὁποίας προικίζουν κάθε τόσο διάφορα κορίτσια φτωχῶν οἰκογενειῶν. Στὴν Πρώγια στὸ Ἰλντόις, τρανταχέντες ναυτικοὶ εἶχαν κἀνὴν ἕνα σύλλογο, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἦσαν ὑποχρεωμένα νὰ παντρεύονται μόνο μέ... χήρες !...

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

(Από τις μπαλάντες του UH. LAND

Ήταν κάποιος βασιλιάς σε μιὰ μεγάλη χώρα, πολὺ μεγάλη, ἀπέραντη, κι' εἶχε παλάτι τέτοιο, πού ἄλλος κανένας βασιλιάς ὅμοιο δὲν εἶχε, κι' ἦταν ἀπὸ περβόλια καὶ πηγῆς παντοῦ τριγυρισμένο ὅσο ἔφταναν ἀνθρώπινι μᾶτι νὰ ἰδῆ... Μὰ τόσο ἦταν σκληρὸς ὁ βασιλιάς καὶ τύραννος, πού κάθε σκέψι του, θάνατο γεννᾷ, κι' ὅτι, κι' ἂν γράφη εἶν' αἷμα...

Μιὰ μέρα, φθάσαν στὸ τρανὸ παλάτι, δυὸ δδοιοῦροι ὁ ἕνας μετὰ τὸ ἄλλο, ὅσιν χιόνι, κι' ὁ ἄλλος μ' ὀλέξανθα, πᾶ στάλογο ἐκάθονταν ὁ γέρος ἀρπα βασιάζοντας χροσὴ, καὶ τὸν ἀκολουθοῦσας πεζὸς ὁ νεὸς πού περισοῦν εἶχε ὡμορφὴ καὶ χάρι... — «Κύτταξε λέγει ὁ γέροντας, παιδί μου, τὸ ποὺ ὠραῖο, τὸ πρὶο γλυκὸ τραγουδί σου νὰ πῆς, γιὰ νὰ μπορέσης τὴν ἀπονη τοῦ βασιλῆα καρδιά ν' ἀγγίξῃ λίγο...

Στὸ θρόνο κάθεται ὁ σκληρὸς ὁ βασιλιάς, σιμά του κάθεται κι' ἡ βασίλισσα μετὰ τὴ λευκὴ σιότη της. Ἐκείνος μοιάζει κόκκινη καὶ ματωμένη λάμψη, ἐκείνη πάλι εἶνε γλυκεῖα, γλωμὴ ὅσιν τὸ φεγγάρι. Χτυπᾷ ὁ πατέρας τῆς χορδῆς τῆς ἀρπας του μετὰ τέχνη καὶ τὸ παλάτι ὅλο ἀντηρεῖ τοὺς μαγικοὺς τοὺς ἦχους.

Καὶ τὸ παιδί του τραγουδεῖ μετὰ τὴ γλυκεῖα φωνή του, Κι' ὁ γέροντας ψάλλει, κι' ὅλο τριγύρω ψάλλουν. Ὅτι εἶνε ὠραῖο τραγουδοῦν καὶ τιμο καὶ μεγάλο: τὴν ἀνοῖδα, τὸν ἔρωτα, τὴν πίστι, τὴν πατριδα, ὅ,τι μπορεῖ μιὰ ἀνθρώπινη καρδιά νὰ συγκινήσῃ. Σιωποῦν τριγύρω οἱ ἀδελκοὶ, καὶ γέροντες τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ θεῖο ταπεινὸ, τρανὸ πολεμιστάδες. Κι' ἡ ὡμορφὴ ἡ νεῖα βασίλισσα πού μαγεμένη ἀπ' ὄλους οἶχτει στὸ θεὸ τραγουδιστὴ τὸ κόκκινο τὸ ῥόδο, πού τὸ γυτὸ της σιδίλιζε, τὸ μαρμαρένιο στήθος. Σηκώθηκεν ὁ βασιλιάς μ' ὄρη μεγάλη τότες :

— « Ὅλους, λέγει τριγύρω μου, τοὺς κάνετε κι' ἀλλάξαν ! Καὶ τὴ βασίλισσα ἑοῖσις θὰ μοῦ πλανήτετε ἀκόμα ! » Καὶ το ὀπαδί του μοιολιάς στοῦ τοῦτο τὸ στήθος οἶχτει; κι' ἄχτιδα αἷμα ξώρμησεν ἐκείθε ἀντίς τραγουδί. Ἐφύγαν ὄλοι τρέμοντας, γλωμοὶ καὶ φοβισμένοι: καὶ στοῦ πατέρα γέροντας ἐπάνω τὴν ἀγκάλια ὁ νεὸς εὐθύς ξεψύχησας στεναζόντας, κι' ὁ γέρος μετὰ χέρια πώτρησεν, χωρὶς νὰ ἔστρομιση λέξει, τυλίγει στὸ μανδύα του τ' ἀγαπημένο ὄωμα τὸ δίνει ἀπάνω σ' ἄλογο καὶ φεύγει ἀπ' τὸ παλάτι.

Ἐκεῖ, στὴν πύλη στάθηκεν ἀπέσω τὴν μεγάλη, τὴν ἄρπα τὴν πολύτιμη πέτρινη καὶ τὴν ὀπάνει πάνω σὲ μιὰ μαρμαρένιη κολόνα καὶ κομμάτια ἀφού τὴν ἔκανε, ψηλὰ σηκώνοντας τὰ χέρια, ἐφώναζε μετὰ μιὰ φωνὴ παντοῦ πού ἀκούστη ἦρω : «Τραγουδί νὰ μὴν ἀκουσθῇ ποτε ὀ' αὐτοὺς τοὺς θάλους, οὔτε ἕνας ἦχος μελωδίας, οὔτε ἕνα γέλιο μόνο, μὰ στεναγμαὶ καὶ βλαστημιές, ὡς πού νὰ πῆσῃ ὄλο παλάτι ἐοῦ μαρμαρένιο κι' ἀπέραντο παλάτι !

Ὅ ἑοῖσις περβόλια δλάνθισα, καὶ τοῦ Μαγιοῦ ἐοῦ ἦλις, κυττάτε τοῦ παιδιοῦ μου ἐδώ τὴν ὄμη πεθαμένη κι' εὐθύς χαθῆτε... Οὔτε πηγὴ ὄροσάτη μιὰ νὰ μείνη. Ὅλα μαζί νὰ ξεραθοῦν, ὄλα νὰ γείνουν χῶμα ! Κακοῦργε ! Μαῦρε βασιλῆα, καταραμένοσ ἴσασι, κι' ἡ δόξα σου πού ὀ' αἵματα βαμμένη ἀφῶν ὄις, νὰ ξερασθῇ, καὶ νὰ χαθῇ γιὰ πάντα τὸνομά σου.»

Εἶπεν ὁ γέρος δυνατὰ, κι' ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του ἐκεῖ ψηλὸ στὸν οὐρανὸ, καὶ τὸ παλάτι γέμει: οἱ τοῖχοι πέφτουν ὀ ψηλοὶ καὶ μαρμαροχτισμένοι, οἱ θόλοι πῶλαμπαν χροσοί, κ' ὀ πύργοι οἱ σιδερένιοι. Ὅλα χαλάματα κι' ὄρη δὲν ἔχει μίσει πέτρα. Μόνο μιὰ στήλη ἀπόμεινε, πού δαίρειν ἐρημομένη τὸ μεγαλεῖο πού χάθηκε, μὰ ὄχιος κι' ἐκείνη καὶ θενὰ πῶση θρύμματα μέσα στὰ εἰρεπία τᾶλλα. Τριγύρω τώρα οὔτε εὐδοίτες καὶ λίμνες καὶ λουλούδια: μήτε ἕνα δέντρο ἀπόμεινε, μήτε μιὰ βούση τρέχει, ὄλα στερέψαν, ἐρημὰ καὶ σιωπη θανάτου.

Καμμιὰ γραφὴ δὲν φύλαξε μαζί μόνονα ἄλλον τόσον μεγάλων καὶ μικρῶν τοῦ κόσμου βασιληῶδων τοῦ βασιλῆα αὐτοῦ τὸνομά: κανεῖς δὲν ἔχει μᾶθη. Ἦτανε τοῦ τραγουδιστῆ τοῦ γέροντα ἡ κατάρα...

Μετάφρ. Μαρίας Ζάμπια

